

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, във вр. с чл.72, ал.4 от ЗМВР.

Образувано е по подадена жалба от М. Н. С., ЕГН *****, с адрес гр.Варна, ул.***, чрез адв.Б. Р. от АК-Варна, против Заповед за задържане на лице с рег.№32863з-53/09.10.2023 г., издадена от инспектор Д.С.П., на длъжност: разузнавач при ГДНП, ОПКП 02-София, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР е наложена принудителна административна мярка „задържане за срок от 24 часа“.

Жалбоподателят оспорва процесната заповед, като незаконосъобразна, необоснована, постановена при допуснати съществени процесуални нарушения и при нарушаване принципа за съразмерност, разписан в чл.6 от АПК.

Жалбоподателят, чрез надлежно упълномощения си процесуален представител – адв.Б. Р. от АК-Варна, навежда конкретни доводи по същество на правния спор в депозираните писмени бележки по делото. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед като незаконосъобразна, по следните съображения - издадена е в нарушение на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, а именно: липсват конкретни и относими правни и фактически основания за издаване; липсва конкретна фактическа обосновка на акта; принудителната административна мярка е приложена по административен ред, извън образуваното срещу конкретно лице наказателно производство; не може да се установи каква е конкретната цел за издаване на заповедта и постановеното с нея задържане, поради което се явява и издадена в противоречие с установения в чл.6, ал.2 от АПК принцип. Претендира присъждане на направените разноски.

Ответната страна по жалбата не се явява и представлява в съдебно заседание и не взема становище по същество на правния спор.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и извърши служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК, въз основа на събраните по делото писмени доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в срок, от легитимирано лице, срещу годен за обжалване административен акт, поради което е процесуално допустима, а разгледана по същество, е и основателна по следните съображения:

Със заповед за задържане на лице №3283з-53/09.10.2023 г.,

издадена от Д.С.П., заемащ длъжността „разузнавач“ при ГДНП, ОПКП 02-София, жалбоподателят М. Н. С. е задържан на 09.10.2023 г. в 08:45 часа, в гр.Варна, за срок от 24 часа, в помещение за временно задържане на ОДМВР-Пловдив, и е освободен на 09.10.2023 г. в 21:00 часа. Като правно основание за издаване на заповедта е посочена разпоредбата на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, а като фактическо – „данни за извършено престъпление по чл.321, ал.1 от НК, във връзка с водено досъдебно производство №270/2023 г. по описа на ОСО при ОП-Пловдив, пр.пр. №7769/2023 г.

Видно от приложените към преписката документи, установяването на няколко лица, сред които и жалбоподателят, и тяхното задържане за срок до 24 часа по реда на ЗМВР, с оглед придобити данни за съпричастност към разследваното престъпление по чл.321, ал.1 от НК – участие в организирана престъпна група, е възложено на Директора на ГДНП с Постановление от 09.10.2023 г. на прокурор при ОП-Пловдив. Указано е за задържането на лицата да бъдат използвани служители от сектор „СТД“ при ГДНП, а след задържането им да бъдат конвоирани от мястото на задържане до ТДНС Пловдив.

Със Заповед №328з-3620/09.10.2023 г., издадена от началник на отдел 01 КП-ГДНП, на основание чл.76, ал.1, т.2 от ЗМВР, е разпоредено жалбоподателят да бъде конвоиран от гр.Варна до ТДНС Пловдив и предаден на следовател при ОСО, ОП-Пловдив.

Съгласно справка от ОП-Пловдив, досъдебно производство №270/2023 г. по описа на ОСО при ОП-Пловдив, пр.пр. №7769/2023 г. по описа на ОП-Пловдив, е образувано на 05.10.2023 г. по реда на чл.212, ал.1 от НПК – с Постановление на ОП-Пловдив за евентуално извършено престъпление по чл.321, ал.1 от НК. По така образуваното досъдебно производство, жалбоподателят М. Н. С. е бил разпитан в качеството на свидетел по делото и не е привлечан към наказателна отговорност.

От събраните по делото писмени доказателства – процесната заповед, протокол за личен обиск на лице, декларация за уведомяване на задържан за правата му, фиш от СМП-Варна; книга за задържани лица, Постановление за извършване на ПСД по цитираното досъдебно производство; заповед за конвоиране, докладна записка; справка от ОП-Пловдив, както и от дадените обяснения от ответника става ясно, че при проведена специализирана полицейска операция на територията на ОДВМР-Варна, на посочените дата, час и място, е

установен и задържан жалбоподателят М. Н. С., във връзка с образуването на 05.10.2023 г. по реда на чл.212, ал.1 от НПК – с Постановление на ОП-Пловдив, за евентуално извършено престъпление по чл.321, ал.1 от НК. На задържаното лице са извършени обиск по реда на ЗМВР и медицински преглед. Същият попълнил декларация, че е запознат с правата на задържано лице. След конвоиране от мястото на задържане – гр.Варна, до ОДМВР-Пловдив, жалбоподателят е разпитан в качеството на свидетел по процесното досъдебно производство и освободен на 09.10.2023 г. в 21:00 часа. Същият не е привлечан към наказателна отговорност.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Обжалваната заповед е издадена от полицейски орган по смисъла на чл.57 от ЗМВР, видно от представените Акт за встъпване в длъжност, специфична длъжностна характеристика и протокол за запознаване с нея, в кръга на предоставената му съгласно чл.72, ал.1 от ЗМВР компетентност, при спазване на изискванията за форма и съдържание, предвидени в чл.74, ал.1 и ал.2 от ЗМВР, но в нарушение на закона и неговата цел.

Разпоредбата на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР овластява полицейските органи да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Действително за прилагането на тази принудителна административна мярка не се изискват категорични доказателства, установяващи участието на лицето в престъпен акт. Достатъчно е наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление или да е съпричастно към него. При все това, дори и да са налице данни, които дават основание да се предположи, че задържаното лице може да е съпричастно към определено престъпление, предприетата спрямо него мярка трябва е обоснована и съразмерна с целта на закона. В случая, посочените в акта фактически обстоятелства не съответстват на материалноправните предпоставки по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР и полицейският орган не е следвало да прилага процесната ПАМ, която се явява необоснована и непропорционална. В нарушение на закона, в издадената заповед не е посочено какво е самото фактическо основание за издаване на заповедта, доколкото като такова е описано следното: „данни за извършено престъпление по чл.321, ал.1 от НК, във връзка с водено досъдебно производство №270/2023 г. по описа на СОС при ОП-Пловдив, пр.пр. №7769/2023 г.“. По никакъв начин не са описани фактите, които очертават конкретно извършени действия от

жалбоподателя, осъществяващи изпълнителното деяние на посоченото престъпление. Основателни са релевираните от жалбоподателя възражения, че описаната сигнатура на досъдебното производство в процесната заповед, не покрива изискванията на закона за нейното съдържание, доколкото не може да се свърже със задържаното лице и какво отношение има то към посоченото досъдебно производство, а липсата на посочени специфични действия или бездействия на задържаното лице винаги е равнозначно на липса на конкретна фактическа обосновка в процесната заповед.

В случая не е ясно защо жалбоподателят е задържан и с какво неговото задържане е допринесло за постигане на преследваната от закона цел. Безспорно в хипотезите на чл.72, ал.1, т.1-7 от ЗМВР, полицейският орган действа в условията на оперативна самостоятелност, но това не означава, че е освободен от задължението да обоснове необходимостта от задържането на лицето. Правомощията на органите на МВР да задържат за срок от 24 часа се упражняват само когато резултатът не може да бъде постигнат без прилагането на тази принудителна мярка, което в случая не е така. По делото липсват каквито и да е данни жалбоподателят да се е укривал или да е възпрепятствал по някакъв начин действията на полицейските органи, които да налагат ограничаване на личната му свобода за извършване на неотложни процесуално–следствени действия. По делото липсват каквито и да било данни за укоримо поведение на жалбоподателя, изразяващо се в съпричастност към разследваното престъпление по образуваното досъдебно производство. Съгласно данните в справката от ОП-Пловдив, жалбоподателят е бил разпитан в качеството на свидетел, без да е привлечен в качеството на обвиняем, а след провеждане на разпита, е бил освободен. При така установените по делото данни, очевидно целта на неговото задържане е била единствено и само извършването на този разпит, поради което и целта на принудителната административна мярка надхвърля необходимото за постигане на този резултат. Безспорно, този резултат /разпит/, би могъл да бъде постигнат чрез други способи, предвидени в НПК, а не чрез задържане по реда на ЗМВР. Следователно процесната ПАМ е наложена в противоречие на целта на закона и принципа на съразмерност, регламентиран в чл.6 от АПК, който задължава административният орган да упражнява правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като с издадения акт не се допуска засягане на правата и законните интереси на гражданите в по-

голяма степен от най-необходимото за постигане на законната цел. В случая заповедта превишава целта на закона, тъй като разкриването и предотвратяването на предполагаемото престъпно деяние не е налагало необходимост от задържането на жалбоподателя, и съставлява акт на неоснователна принуда спрямо него.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, и като противоречаща на материалния закон и на целта на закона, следва да бъде отменена на посочените основания.

С оглед на изхода от делото и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на сторените от него разноски по делото, а именно: 10 лева платена държавна такса, който разход е доказан с платежен документ, приложен по делото и следва да бъде присъден в полза на жалбоподателя.

Претендира се и адвокатско възнаграждение. Видно от приложения договор за правна защита и съдействие е, че жалбоподателят е упълномощил един адвокат за процесуално представителство по делото, за което е заплатил в брой адвокатско възнаграждение в размер на 600 лева, която сума следва да присъдена в полза на жалбоподателя.

Водим от горните мотиви и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът